

Sygn. akt VI Ka 500/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze R. R.

po rozpoznaniu w dniu 24 listopada 2015 r.

sprawy **R. P.** ur. (...) w Z.

s. R., K. z domu C.

oskarżonego z art. 178a § 4 kk i inne

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zgorzelcu

z dnia 20 maja 2015 r. sygn. akt II K 486/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. P.,

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. W. kwotę 516, 60 zł w tym 96, 60 zł podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym,

III. zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 500/15

UZASADNIENIE

R. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 23 lutego 2014 roku na drodze publicznej pomiędzy Ż., a Ż. województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonym badaniem urządzeniem kontrolno – pomiarowym z wynikiem odpowiednio I – 0,74 mg/l, II – 0,82 mg/l w wydychanym powietrzu kierował w ruchu drogowym pojazdem m-ki F. (...) nr rej. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a §4 kk

II. w dniu 21 marca 2014 roku w P. rejonu (...) przy ulicy (...) po uprzednim zaborze w celu przywłaszczenia oryginalnego kluczyka dokonał przy jego użyciu kradzieży z włamaniem samochodu osobowego marki P. o numerze rejestracyjnym (...) VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 4500 ZŁ, czym działał na szkodę D. O., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. Akt II K 310/06 za czyn z art 289 §1 kk i art 278 §1 kk w zw z art 11 §2 kk, 278 §1 kk, na

karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od dnia 23.05.2012 do dnia 23.01.2013 a także wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. Akt IIK 271/12, za czyny z art 178 a § 1 kk i art 244 kk wydany przez Sąd Rejonowy w Lubaniu na karę 100 stawek dziennych po 40 zł każda zamieniona na zastępczą karę pozbawienia wolności, sygn. Akt. VIK 295/05; art 297 § 1 kk w zw z art 286 § 1 kk w zw z art 13 § 1kk w zw z art 286 § 1 kk w zw z art 270 § 1 kk w zw z art 11 § 2 kk w zw z art 91 § 1 kk, oraz wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu na karę 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby, sygn. Akt IIK 334/06 za czyn z art 158 § 1 kk i art 157 § 2 kk w zw z art 11 § 2 kk, na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby, a także wyrok łączny Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. Akt IIK 635/06 obejmujący wyrok sygn. Akt IIK 112/06 wydany przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu za czyn z art. 159 kk i art 157 § 2 kk w zw z art 11 § 2 kk na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wyrok sygn. Akt IIK 171/06 wydany przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu za czyn z art 279 par 1 kk, 270 § 1 kk w zw z art 12 kk na karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, oraz wyrok sygn. Akt II K 310/06 wydany przez Sąd Rejonowy w Zgorzelcu za czyn z art. 289 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 278 § 1 kk na karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, a także wyrok Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. Akt II K 1680/10 za czyn z art. 178 a § 4 kk i art. 244 kk w zw. z art. 11 § 2 od dnia 23.01.2013 do dnia 07.11.2013 roku,

tj. o czyn z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64 §2 kk

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu wyrokiem z dnia 20 maja 2015 roku, sygn. akt II K 486/14:

1. oskarżonego R. P. uznał za winnego popełnienia tego, że w dniu 23 lutego 2014 roku na drodze publicznej pomiędzy Ż., a Ż. województwa (...), znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,74 mg/l w wydychanym powietrzu kierował w ruchu lądowym pojazdem m-ki F. (...) o nr rej. (...), będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 16.12.2010 r. sygn. akt II K 1680/10, tj. występku z art. 178 a § 4 k.k. i za to na podstawie art. 178 a § 4 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,
2. oskarżonego R. P. uznał za winnego tego, że w dniu 21 marca 2014 roku w P., rejonu (...), przy ulicy (...) po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń w samochodzie osobowym marki P. o numerze rejestracyjnym (...) nr VIN (...), o wartości nie mniejszej niż 4500 zł, dokonał jego zaboru w celu krótkotrwałego użycia a następnie porzucił na terytorium Niemiec, czym działał na szkodę D. O., przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa będąc uprzednio skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Zgorzelcu sygn. akt II K 310/06 za czyn z art. 278 § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 23.05.2012 r. do 23.01.2013 r. oraz wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Zgorzelcu z dnia 3.04.2012 r. sygn. akt. II K 271/12 za czyny z art. 286 § 1 k.k. i inne na karę łączną 3 lat i 10 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresie od 30.11.2005 r. do 30.11.2005 r., od 26.08.2006 r. do 13.10.2006 r., od 02.12.2006 r. do 28.10.2009 r., oraz od 23.01.2013 r. do 07.11.2013 r., tj. występku z art. 289 § 2 kk w zw. z art. 64 §1 k.k. i za to na podstawie 289 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
3. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego R. P. w pkt. 1 i 2 części dyspozytywnej wyroku kary pozbawienia wolności i wymierzył mu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
4. na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. P. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 (dwóch) lat,
5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonemu R. P. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres zatrzymania w dniu 10.04.2014 r.,
6. na podstawie art.624 § 1 kpki i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych (DZ.U. nr 49 poz. 223 z 1983r. z późn. zm.) zwolnił oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty i kosztami sądowymi, bez opłaty obciążył Skarb Państwa.

7. na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze oraz § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2002 r., nr 163, poz. 1348) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. W. kwotę 1092 zł tytułem nieopłaconej obrony z urzędu oraz kwotę 251,16 zł tytułem podatku VAT.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł obrońca oskarżonego, który zaskarżonemu wyrokowi zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na uznaniu, że oskarżony swoim zachowaniem zrealizował czyny zabronione przypisane mu w części dyspozytywnej przedmiotowego wyroku, podczas gdy zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala, w sposób nie budzący wątpliwości, uznać sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie tych czynów.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia przypisanych mu czynów, ewentualnie
- o uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja skarżącego jest niezasadna.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze rozpoznając niniejszą sprawę przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, nie dopuszczając się podniesionej w uzasadnieniu apelacji obrońcy obrazy przepisów art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. czy art. 410 k.p.k. ani też błędu w dokonanych ustaleniach faktycznych. Wątpliwości nie budzi także słuszność przyjętych przez Sąd meriti kwalifikacji prawnych, w szczególności zasadną była zmiana kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu, opisanego w punkcie II części wstępnej zaskarżonego wyroku.

Wskazać należy, iż co do przeprowadzonych w toku rozprawy głównej dowodów Sąd Rejonowy wypowiedział się szczegółowo w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Oceniając zgromadzony materiał dowodowy, w szczególności korespondujące ze sobą zeznania świadków M. S. i W. W. – odnośnie do czynu z art. 178a § 4 k.k. oraz zeznania pokrzywdzonego i świadków S. D. i M. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego – odnośnie do czynu z art. 289 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., Sąd meriti nie naruszył żadnego przepisu procesowego i dokonał oceny, która jest logiczna, a zatem przekonująca, toteż zasługuje na akceptację. Apelacja obrońcy, mimo iż wskazuje na naruszenie w toku wyrokowania przepisów regulujących zasady oceny dowodów, sprowadza się w istocie do zwykłej polemiki z oceną dowodów przeprowadzoną w pierwszej instancji i dokonanymi na tej podstawie ustaleniami faktycznymi. Apelujący nie przedstawił przekonujących argumentów, które mogłyby podważyć rozstrzygnięcie zapadłe w pierwszej instancji, w szczególności nie wykazał, jakich konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd Rejonowy w ocenie – w szczególności – dowodu z zeznań świadków S. D. i M. B. oraz wyjaśnień oskarżonego.

Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd I instancji prawidłowo ustalił przebieg zdarzeń mających miejsce w 21 marca 2014 r. w P., a swoje stanowisko przekonująco uzasadnił.

Odnośnie do tego czynu, Sąd meriti dysponował dwiema grupami dowodów, z których wynikały dwie przeciwstawne wersje zdarzenia. Jedne z nich wspierały linię obrony przyjętą przez oskarżonego (vide: zeznania pokrzywdzonego D. O. oraz świadka S. D. złożone w toku rozprawy głównej), drugie zaś stanowiły podstawę skierowanego do Sądu aktu oskarżenia (vide: zeznania świadków E. P., S. D. i M. B. złożone w toku postępowania przygotowawczego). Wobec takiej sytuacji rolą i obowiązkiem Sądu orzekającego pozostawało uczynienie zadość zasadzie swobodnej oceny, która nakazuje sądowi, by oceniał znaczenie, moc i wiarygodność materiału dowodowego na podstawie wewnętrznego

przekonania z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, nie będąc przy tym związany żadnymi ustawowymi regułami dowodowymi, bez wartościowania dowodów czy nadawania prymatu dowodom korzystnym dla oskarżonego nad dowodami przemawiającymi na jego niekorzyść (bądź odwrotnie). Wszystkim tym wymogom i rygorom związanym z oceną dowodów Sąd pierwszej instancji uczynił zadość, co wynika z analizy zgromadzonych w sprawie dowodów oraz lektury pisemnych motywów wyroku, gdzie tenże Sąd przedstawił sposób dojścia do prawdy materialnej. To sprawia, iż postawienie przez autora apelacji zarzutu dotyczącego błędu w ustaleniach faktycznych, jest niczym innym, jak podjętą próbą samego tylko zakwestionowania stanowiska Sądu Rejonowego sprowadzającą się do samej jedynie polemiki z ustaleniami Sądu. Wszak oczywistym jest, iż sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu odmiennego poglądu (jak uczynił to autor apelacji) nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Skarżący nie wskazał natomiast na dopuszczenie się przez Sąd meriti takich uchybień w zakresie logicznego rozumowania, które prowadziłyby do uznania za zasadny zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, a zatem stanowisko wyrażone w apelacji ocenić należy jako odmienny pogląd jej autora co do okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego i możliwych do wyciągnięcia z nich wniosków.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu I instancji nie pozostawia wątpliwości, że to zeznania świadka D. O. złożone w postępowaniu przygotowawczym były w głównej mierze podstawą przypisania oskarżonemu sprawstwa i winy w zakresie przestępstwa z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Dowód ten Sąd Rejonowy rozważył szczególnie wnikliwie, w powiązaniu z pozostałymi zebranymi w sprawie dowodami, co jednoznacznie wynika z pisemnego uzasadnienia wydanego wyroku (vide k. 304-304v). Sąd Okręgowy w pełni podziela stanowisko sądu meriti, iż w części obciążającej oskarżonego R. P. zeznania pokrzywdzonego zasługiwały na przyznanie im waloru wiarygodności, gdyż wbrew twierdzeniom skarżącego były one logiczne, konsekwentne i stanowcze. Sąd Okręgowy nie dostrzega w rozumowaniu Sądu I instancji żadnych błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu) lub logicznej (błędu w rozumowaniu lub wnioskowaniu) ani też sprzeczności z doświadczeniem życiowym i wskazaniami wiedzy.

Brak jest podstaw do zakwestionowania stanowiska Sądu Rejonowego, który oceniając zmienną postawę D. O. uznał za wiarygodne złożone przezeń zeznania w postępowaniu przygotowawczym a zawarte na k. 48-49 i 64-65 akt sprawy, w których opisał szczegółowo przebieg wydarzeń mających miejsce w nocy 20-21 marca 2014 r. i podał, że nie udostępniał nikomu swojego samochodu. Podkreślenia wymaga fakt, że zeznania zawarte na k. 64-65 zostały przez niego złożone już po tym, jak dowiedział się, że może odzyskać swój pojazd na terenie Niemiec. Wprawdzie zeznając w postępowaniu sądowym D. O. podważył swoje wcześniejsze twierdzenia, niemniej - jak słusznie ocenił Sąd I instancji - świadek ten w żaden logiczny i przekonujący sposób nie potrafił uzasadnić przyjętej postawy. Za taką nie można bowiem uznać twierdzenia, iż krytycznej nocy znajdował się pod wpływem alkoholu. Pokrzywdzony, zeznając podczas pierwszego przesłuchania, podał takie szczegóły jak fakt zamknięcia drzwi wejściowych do mieszkania około godz. 21.00, fakt prowadzenia rozmowy telefonicznej około godz. 1.00, nadto zrelacjonował treść tej rozmowy, jak również nie wskazał by znajdował się w inkryminowanym czasie pod wpływem alkoholu. Przeciwnie niż twierdzi obrońca w apelacji, zasady doświadczenia życiowego przeczą przyjęciu, by pokrzywdzony (nawet wybudzony ze snu w nocy) wyraził zgodę na udostępnienie samochodu oskarżonemu. Pokrzywdzony w dzień poprzedzający zaplanowany wyjazd przygotowywał się do niego, umył auto, uzgodnił z pasażerami godzinę wyjazdu, zatem wysoce nieprawdopodobnym jest, by zgodził się na udostępnienie pojazdu na kilka godzin przed podróżą. Co więcej, D. O. musiałby wykonać czynności angażujące zmysły i wolę, by wskazać oskarżonemu miejsce przechowywania kluczyka, co przeczy twierdzeniu, iż działał „w półśnie”. Wersja przedstawiana przez obrońcę nie wyjaśnia ponadto zaboru telefonu komórkowego ani okoliczności, że oskarżony wraz z kluczykiem nie uzyskał od pokrzywdzonego dowodu rejestracyjnego. Zmianę natomiast zeznań przez S. D. słusznie Sąd Rejonowy ocenił jako nieudolną próbę wsparcia linii obrony R. P., próbę wycofania się z twierdzeń, które obciążały oskarżonego. Przeciwnie niż twierdzi skarżący, zarówno D. O., jak i S. D. w postępowaniu przed Sądem opisują przebieg wydarzeń odmiennie, ogólnikowo, a ich twierdzenia nie pozwalają na przyjęcie jednej, spójnej i wiarygodnej wersji. Skarżący polemizując w tym zakresie z oceną dokonaną w postępowaniu pierwszoinstancyjnym przedstawia wyłącznie własną ocenę dowodów oraz wysuwa gołosłowne twierdzenia nie poparte przekonującymi argumentami.

Sąd Rejonowy prawidłowo, zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego ocenił także dowody wskazujące na sprawstwo i winę oskarżonego w popełnieniu czynu z art. 178a § 4 k.k. Zeznania świadków M. S. i W. W. były konsekwentne i logiczne, ciąg zdarzeń przedstawiali klarownie i spójnie, nadto zeznania te podtrzymali w całości przed Sądem. Wbrew twierdzeniom obrońcy podnoszonym w apelacji, Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił, że bezpośrednio po zatrzymaniu samochodu jedynie oskarżony, wysiadając od strony kierowcy, podjął próbę ucieczki, nie sposób było zatem pomylić go z pasażerami samochodu, którzy opuścili samochód później i pobiegli w inną stronę. W tym kontekście wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczył on swojemu sprawstwu, słusznie uznane zostały za przyjętą przezeń linię obrony. Wersja prezentowana przez skarżącego w apelacji jest gołosłowna, nie znajdująca oparcia w zgromadzonych dowodach, nie sposób zatem uznać jej za uprawnioną.

Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów znajduje się pod ochroną zasady swobodnej oceny wyrażonej w art. 7 k.p.k., gdyż dopuszczalna jej swoboda nie przerodziła się w dowolność, a przyjęte stanowisko Sąd ten prawidłowo uzasadnił. Sąd Okręgowy podkreśla przy tym, że wybór wiarygodnych źródeł dowodowych jest prerogatywą sądu orzekającego w I instancji, jako stykającego się bezpośrednio z dowodami i odnoszącego wrażenia z przebiegu całości rozprawy głównej. Bezpośredni kontakt z osobą przesłuchiwaną ma bardzo istotne znaczenie dla prawidłowej oceny wiarygodności tego dowodu. Przekonania, jakie wiąże się z bezpośredniością przesłuchania, opartego na poprawnym rozumowaniu i wnioskowaniu Sąd Okręgowy nie może kwestionować i zajmować odmiennego stanowiska, skoro dokonana przez Sąd Rejonowy ocena nie przekracza granicy oceny swobodnej zakreślonej art. 7 k.p.k.

Reasumując, w niniejszej sprawie zostało w sposób jednoznaczny i pewny ustalone, że oskarżony R. P. dopuścił się obu zarzucanych mu czynów. Dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów w żadnym razie nie jest dowolna, ocenione – zgodnie z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego dowody mają jednoznacznie obciążającą wymowę i świadczą o sprawstwie i winie oskarżonego. Odmienne wywody zaprezentowane w tej kwestii przez obrońcę oskarżonego stanowią wyłącznie polemikę z prawidłowo przeprowadzoną przez Sąd Rejonowy analizą i dlatego nie zasługują na uwzględnienie.

Apelacja obrońcy oskarżonego, zwrócona przeciwko całości wyroku, obligowała Sąd Okręgowy do oceny jego zasadności także w części dotyczącej orzeczenia o karze wymierzonej R. P..

Ingerencja Sądu Odwoławczego w rozstrzygnięcie co do kary Sądu I instancji ograniczona jest do wypadku uznania, iż kara ta jest niewspółmierna i to w formie kwalifikowanej, bowiem niewspółmierność musi mieć charakter rażącej. W niniejszej sprawie sytuacja taka nie miała miejsca.

Orzeczone przez Sąd Rejonowy kary jednostkowe ani kara łączna nie są rażąco surowe. Oczywistym jest, iż cele prewencji indywidualnej - wychowawcze i zapobiegawcze - które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego mają zwykle prymat przed innymi, zwłaszcza negatywną prewencją generalną polegającą na wymierzaniu nadmiernie surowych sankcji. Sankcja sprawiedliwa nie powinna bowiem wykraczać poza rzeczywistą potrzebę, właściwa reakcja karna to reakcja celowa, uwzględniająca wszystkie elementy decydujące o jej rodzaju i wymiarze, sprawiedliwa i akceptowana społecznie. Wymierzając oskarżonemu kary Sąd Rejonowy uwzględnił wszelkie dyrektywy, o jakich mowa w art. 53 k.k. Sąd I instancji przeanalizował i prawidłowo wyekspozował wszystkie istotne okoliczności wpływające na wymiar kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego R. P. determinujące ocenę w zakresie stopnia winy, jak i stopnia szkodliwości społecznej czynów przypisanych oskarżonemu, w tym zwłaszcza działanie umyślne, z zamiarem bezpośrednim, z podejmowaniem prób ucieczki z miejsca zdarzenia, nadto odnośnie do czynu z art. 178a § 4 k.k. – wysokość stężenia alkoholu we krwi oskarżonego zaś odnośnie do czynu z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. – wartość mienia podlegającą zaborowi, zważywszy dodatkowo na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, w tym na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania.

Wymierzone oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności (za czyn z art. 178a § 4 k.k.) oraz jednego roku pozbawienia wolności (za czyn z art. 289 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.) są karami sprawiedliwymi i współmiernymi. Wskazując ponadto na brak krytycyzmu oskarżonego wobec popełnionych czynów, uznać należy, że Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił okoliczności mające wpływ na treść rozstrzygnięcia o karach jednostkowych i właściwie je

uwzględnił. W świetle okoliczności niniejszej sprawy zasadne było także orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres dwóch lat.

Słusznie również Sąd Rejonowy wymierzając R. P. karę łączną pozbawienia wolności uznał, że koniecznym jest wdrożenie wobec oskarżonego procesu wychowawczego w warunkach zakładu karnego w okresie jednego roku, stosując zasadę absorpcji, skoro zbiegające się przestępstwa pozostawały w relatywnie bliskim związku czasowym i przedmiotowym. Kary tej, wymierzonej w najniższym możliwym wymiarze, w żadnej mierze nie można uznać za rażąco surową.

Prawidłowo przyjął Sąd Rejonowy, że należało wobec oskarżonego orzec karę łączną pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Fakt uprzedniej karalności oskarżonego, w tym na kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia ich wykonania, popełnienie jednego z dwóch pozostających w zbiegu przestępstw w warunkach powrotu do przestępstwa opisanych w art. 64 § 1 k.k., skazanie na karę podlegającą łączeniu za czyn z art. 178a § 4 k.k. wykluczał nie tylko przyjęcie, że zachodzi szczególny przypadek z art. 69 § 4 k.k., ale nawet istnienie wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej w ogóle. Słusznie zatem Sąd Rejonowy przyjął, iż R. P. nie zasługuje na dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy wskazuje, że pomimo zmiany stanu prawnego w zakresie zasad wymiaru kary w dacie orzekania w drugiej instancji, brak było podstaw do modyfikacji zaskarżonego wyroku w tym zakresie. Sąd Okręgowy uznał, że skazując oskarżonego R. P. za przypisane mu przestępstwa należało stosować przepisy Kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym przed dniem 18 maja 2015 r., jak to uczynił sąd I instancji, skoro w obecnym stanie prawnym nie byłoby możliwe orzeczenie wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres krótszy niż 3 lata; zapadłe wobec oskarżonego orzeczenie jest niewątpliwie rozstrzygnięciem względniejszym w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. P..

Ponieważ sytuacja majątkowa oskarżonego od czasu orzekania w pierwszej instancji nie uległa zmianie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

Jednocześnie Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. W. koszty nieopłaconej obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym wraz z podatkiem od towarów i usług (art. 29 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu).